

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/154/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515205184
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8515205184.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a sudcov JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu EOS KSI Česká republika, s.r.o. so sídlom Novodvorská 994/138, Braník, 142 00 Praha 4, Česká republika, IČO: 25 117 483, právne zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému X. S., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom X. XXX, XXX XX X., právne zast. JUDr. Martou Konkolovou, advokátkou, AK so sídlom Jarmočná 79, 064 01 Stará Ľubovňa, o zaplatenie 188.693,77 Kč s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 3C/287/2015-67 zo dňa 31.07.2017 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok súdu 1.inštancie v napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku V., ktorým súd 1.inštancie vyslovil, že vedľajší účastník ako osobitný subjekt nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a dovolacieho konania a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu 1.inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 188.693,77 Kč spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 194.504,29 Kč od 25. 11. 2009 do 24. 03. 2010, 8,00 % ročne zo sumy 191.251,56 Kč od 25. 03. 2010 do 22. 4. 2010, 8,00 % ročne zo sumy 188.767,06 Kč od 23. 4. 2010 do 28. 05. 2010, 7,75 % ročne zo sumy 186.247,26 Kč od 29. 05. 2010 do 23. 07. 2010, 7,75 % ročne zo sumy 168.931,36 Kč od 24. 7. 2010 do 25. 08. 2010, 7,75 % ročne zo sumy 165.755,20 Kč od 26. 8. 2010 do 25. 9. 2010, 7,75 % ročne zo sumy 162.604,52 Kč od 26. 09. 2010 do 10. 10. 2010, 7,75 % ročne zo sumy 159.470,48 Kč od 11. 10. 2010 do 30. 11. 2010, 7,75 % ročne zo sumy 156.307,06 Kč od 01. 12. 2010 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. III. Vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 97,92 %. Ďalším výrokom IV. vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Výrokom V. vyslovil, že vedľajší účastník ako osobitný subjekt nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a dovolacieho konania.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 66 bodu 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12.12.2012 kapitolou II. oddiel 1, článok 2, bod 1 a oddiel 4, článok 16, bod 2 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 a kapitoly II. článku 3 bod 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008. Zároveň článkom 29 vety prvej Všeobecných obchodných podmienok Českej sporiteľne, a.s., § 23 ods.1 zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úvere a o zmene niektorých zákonov, ust. § 2 písm.a/ veta prvá písm.b/, c/, § 4 ods.1, 2 zákona č. 321/2001 Sb. o niektorých podmienkach dojednávania spotrebiteľského úveru a o zmene zákona č. 64/1986 Sb., ust. § 3028 ods.1, 2, 3 a § 3030 a § 9 ods.2 zákona č. 89/2012 Sb. (Občiansky zákonník), § 1 ods.1,2, § 261 ods.3 písm.d/, § 349 ods1, § 392 ods.1, § 397, § 400, § 497, § 503, § 504 a § 506 zákona č. 513/1991

Sb. v znení účinnom do 31.12.2013 (Obchodní zákoník) a ust. § 52 ods. 1, 2, 3 zákona č. 40/1964 Zb. v znení účinnom do 31.12.2013 (Občiansky zákoník).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že mal za preukázané, že zmluva o úvere uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou, pričom zároveň spĺňa všetky v ustanovení § 4 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 321/2001 Sb. požadované náležitosti. Súd zároveň zistil, že žalobca je aktívne legitimovaným na podanie žaloby proti žalovanému. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 29. 6. 2017 uviedol, že došlo k neplatnému postúpeniu tzv. „živého úveru“ na nebankový subjekt, pričom svoj argument oprel o slovenský zákon o bankách a rozhodovaciu činnosť slovenských súdov. Ako už súd uviedol v odseku 26. tohto odôvodnenia, na spor je potrebné aplikovať právne predpisy Českej republiky, ktoré v zákone č. 21/1992 Sb. o bankách v znení neskorších právnych predpisov takúto podmienku pre platnosť postúpenia úveru neupravujú. Rozhodujúcou otázkou v danom konaní ostalo posúdenie toho, či došlo alebo nedošlo k premlčaniu žalobcom v tomto konaní uplatnenej pohľadávky. Vzhľadom na viazanosť právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom SR sa súd zaoberal otázkou posúdenia premlčania uplatneného nároku s príslušenstvom na základe vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného, avšak nie v medziach všeobecnej premlčacej doby v zmysle ustanovení Občianskeho zákoníka v znení účinnom do 31. 12. 2013 ale v medziach ustanovenia § 397 Obchodného zákoníka v znení účinnom do 31. 12. 2013.

4. V prvom rade sa však musí súd vysporiadať s otázkou, od kedy možno ustáliť začiatok plynutia všeobecnej štvorročnej premlčacej doby, a to s poukazom na tvrdenie žalovaného, že mu upozornenie na predčasnú splatnosť úveru doručené nebolo a zároveň, že žalobca súdu v konaní nepredložil žiaden dôkaz o jeho zaslaní.

5. Odstúpenie od zmluvy možno zaradiť do kategórie jednostranných právnych úkonov, ktorých náležitosti príslušné právne predpisy osobitne neupravujú, a teda inštitút jednostranného odstúpenia by mal pre svoju platnosť vykazovať minimálne štandardy náležitostí právneho úkonu ako prejavu vôle smerujúce predovšetkým k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. V zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 349 ods. 1 Obchodného zákoníka v znení účinnom do 31. 12. 2013 je pre vyvolanie účinkov jednostranného odstúpenia od zmluvy v obchodno-závazkových vzťahoch (v uvedenom prípade účinku vo forme zosplatnenia úveru) jeho doručenie druhej zmluvnej strane. Účinky prejavu vôle veriteľa voči neprítomnému dlžníkovi tak nastávajú momentom, kedy sa odstúpenie dostane do jeho dispozičnej sféry za podmienky objektívneho vyhodnotenia s prihliadnutím na všetky okolnosti. Len tak možno potom očakávať, že dlžník, ako adresát, mal možnosť sa s jednostranným odstúpením od zmluvy objektívne oboznámiť. Za platné doručenie jednostranného odstúpenia od zmluvy možno považovať jednak jeho prevzatie dlžníkom, resp. aj jeho neprevzatie za podmienky, že dlžník mal objektívnu možnosť si ju prevziať, hoci tak neurobil.

6. V uvedenom prípade žalobca tvrdil, že jednostranné odstúpenie od zmluvy bolo dlžníkovi zasielané, avšak ani na opakovanú výzvu súdu o tom nepredložil žiaden dôkaz napr. vo forme potvrdenia o jeho doručení alebo nedoručení. Nesplnenie zákonom stanovenej notifikačnej povinnosti má za následok, že k jednostrannému odstúpeniu od zmluvy nedošlo, a teda žalobca, ako dodávateľ, nemôže uplatňovať právo na zaplatenie celého dlhu vo forme vyhlásenia jeho predčasnej splatnosti.

7. Pretože k splatnosti celého dlhu nedošlo, súd sa zaoberal otázkou premlčania jednotlivých neuhradených splatných splátok vo všeobecnej premlčacej dobe štyri roky. Vzhľadom na skutočnosť, že žaloba bola súdu doručená dňa 29. 05. 2012, súd posudzoval, či v čase najneskôr do 29. 05. 2008 je žalovaný v omeškani s plnením dovtedy splatných splátok. Na to, aby súd mohol žalobu v časti premlčaných splatných splátok zamietnuť, je potrebné, aby neboli dlžníkom uhradené, a to či už riadne a včas alebo po lehote splatnosti. Až v takom prípade by žalovaný nemal povinnosť premlčané neuhradené splatné splátky žalobcovi uhradiť, a súd by musel žalobu v tejto časti zamietnuť.

8. K 29. 5. 2008 nedošlo k premlčaniu žiadnej zo splatných splátok, pretože všetky splatné splátky do tohto dátumu dlžník uhradil (v prípade prvých dvoch splátok splatných 11. 12. 2007 a 11. 01. 2008 riadne a včas, v prípade splátok splatných 11. 02. 2008, 11. 3. 2008, 11. 04. 2008 a 11. 05. 2008 po lehote splatnosti). Žalovaný uhradil svoj dlh pred postúpením pohľadávky v sume 33.096,- Eur (správne Kč) a v čase po postúpení pohľadávky v sume 38.170,23 eur (správne Kč), a teda došlo k úhradám všetkých splátok splatných najneskôr do 29. 05. 2008.

9. Súd mal v konaní preukázané, že žalovaný si svoj záväzok voči predchodcovi resp. jeho právnomu nástupcovi ako žalobcovi, vyplývajúci mu z platne uzatvorenej zmluvy o úvere, riadne a včas nesplnil, pričom zároveň nedošlo k splneniu uplynutia premlčanej doby v rámci jednotlivých neuhradených splatných splátok. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

10. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že mal za preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou súm spotrebiteľského úveru, preto má žalobca, nárok na úhradu úrokov z omeškania z dlžných súm podľa ustanovenia § 369 ods. 1 zákona č. 513/1991 Sb. (Obchodní zákoník) v znení účinnom do 31. 12. 2013. Podľa českého Obchodného zákonníka vzniká nárok na úroky z omeškania pri omeškaní s plnením záväzku bez ohľadu na príčinu, ktorá toto omeškania spôsobila, a teda aj v prípade, ak dlžníkovi bránili v splnení jeho záväzku okolnosti vylučujúce zodpovednosť. Vznik nároku na úroky z omeškania môže zmluva modifikovať, resp. strany si môžu v zmluve dohodnúť inú sadzbu úrokov tak, ako to podporne ustanovuje český Obchodný zákoník. V uvedenom prípade neboli medzi účastníkmi konania úroky z omeškania osobitne dojednané, preto má žalobca nárok na úroky z omeškania v zákonom stanovenej výške. Žalovaný sa dostal so zaplatením jednotlivých súm do omeškania odo dňa 25. 11. 2009 kedy bola výška repo sadzby ČNB vo výške 1,25 %, t. j. žalobca má nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,25 % ročne (7,00 % + 1,25 %) zo sumy 194.504,29 Kč od 25. 11. 2009 do 24. 03. 2010; odo dňa 25. 03. 2010 a 23. 04. 2010 kedy bola výška repo sadzby ČNB vo výške 1,00 %, t. j. žalobca má nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,00 % ročne (7,00 % + 1,00 %) zo sumy 191.251,56 Kč od 25. 3. 2010 do 22. 4. 2010 a zo sumy 188.767,06 Kč od 23. 4. 2010 do 28. 05. 2010; odo dňa 29. 05. 2010, 24. 07. 2010, 26. 08. 2010, 26. 09. 2010, 11. 10. 2010 a 01. 12. 2010 kedy bola výška repo sadzby ČNB vo výške 0,75 %, t. j. žalobca má nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 7,75 % ročne (7,00 % + 0,75 %) zo sumy 186.247,26 Kč od 29. 5. 2010 do 23. 7. 2010, zo sumy 168,931,36 Kč od 24. 7. 2010 do 25. 8. 2010, zo sumy 165.755,20 Kč od 26. 08. 2010 do 25. 09. 2010, zo sumy 162.604,52 Kč od 26. 09. 2010 do 10. 10. 2010, zo sumy 159.470,48 Kč od 11. 10. 2010 do 30. 11. 2010 a zo sumy 156.307,06 Kč od 01. 12. 2010 do zaplatenia. V časti úrokov z omeškania prevyšujúcich výšku zákonných úrokov v zmysle vyššie citovaných ustanovení súd žalobu zamietol.

11. Výrok o nároku na náhradu trov konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 255 ods. 2 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 97,92 %. Žalobcom uplatnený nárok predstavuje ku dňu vyhlásenia rozsudku (t. j. 31. 07. 2017) spolu sumu, po prepočte konverzným kurzom, 11.265,16 Eur (istina 7.401,21 Eur, úroky z omeškania po kapitalizácii 3.863,95 eur). Žalobca bol v konaní úspešný v časti istiny 7.401,21 Eur a úrokov z omeškania po kapitalizácii 3.746,92 Eur teda jeho úspech v sume spolu 11.148,13 Eur činí v percentách 98,96 %. Žalovaný bol v konaní úspešný v časti úroku z omeškania po kapitalizácii 117,03 Eur, teda jeho úspech v sume spolu 117,03 Eur činí v percentách 1,04 %. Z uvedeného vyplýva, že úspech žalobcu v konaní prevyšuje úspech žalovaného o 97,92 % a v takomto rozsahu má preto právo na náhradu trov konania. Žalovaný je teda povinný žalobcovi nahradiť vzniknuté trovy konania vo výške tak, ako o nej rozhodne samostatným uznesením vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

12. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania súd rozhodol podľa citovaného ustanovenia § 464 C.s.p. a § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovaný bol v dovolacom konaní v plnom rozsahu neúspešný, teda je povinný žalobcovi nahradiť vzniknuté trovy dovolacieho konania vo výške tak, ako o nej rozhodne samostatným uznesením vyšší súdny úradník po právoplatnosti tohto rozsudku (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

13. O nároku vedľajšieho účastníka konania na strane žalovaného (ako osobitného subjektu) na náhradu trov prvoinštančného a dovolacieho konania súd rozhodol podľa citovaného ustanovenia § 464 C.s.p. a § 453 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že mu nárok na náhradu trov prvoinštančného a dovolacieho konania nepriznal, pretože žalovaný, na strane ktorého do konania vstúpil, bol v oboch konaniach neúspešný.

14. Proti tomuto rozsudku a to proti prvému, tretiemu a štvrtému výroku podal včas odvolanie žalovaný. Právne odôvodnil svoje odvolanie ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ C.s.p. Namietal nesprávne právne posúdenie veci pretože došlo k aplikácii právneho predpisu, ktorý v rozhodnom období ani nebol účinný, resp. sa nevzťahoval na právne vzťahy v čase uzavretia predmetnej zmluvy, teda 22.11.2007. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I.) v čl. 28 stanovuje, že toto nariadenie sa vzťahuje na zmluvy uzavreté po 17. decembri

2009. Na uvedenom nič nemení ani viazanosť súdu prvej inštancie právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky v uznesení 2MCdo/16/2014 zo dňa 27.08.2015, ktorý pri určovaní rozhodného práva taktiež aplikoval Kapitulu II. článku 3 bodu 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ako právny predpis, ktorý sa na daný právny vzťah nevzťahuje a ani vzťahovať nemôže, keďže strany sporu uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere už dňa 22.11.2007. Z uvedeného je zrejmé, že v uvedenej veci došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Navyše Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci predmetného rozhodnutia iba mechanicky poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/3337/2010, pričom tento zobral do úvahy a posudzoval premlčanie, resp. kolíziu zákona č. 40/1964 Sb. a zákona č. 513/1991 Sb. iba z hľadiska prvej veta za bodkočiarkou § 262 ods.4 zákona č. 513/1991 Sb., pričom sa žiadnym spôsobom nevysporiadal, dokonca sa ani nezaoberal ďalšou vetou predmetného ustanoveniam, resp. že zmluvná strana, ktorá nie je podnikateľom znáša zodpovednosť za porušenie povinnosti z týchto vzťahov podľa Občianskeho zákonníka, na jej spoločné záväzky sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uvedenou námietkou sa pritom nezaoberal ani súd prvej inštancie, ktorý len poukázal na viazanosť právnym názorom Najvyšším súdom SR. V danom prípade tak nejde o otázku uplatňovania premlčacej lehoty podľa uvedeného ustanovenia z dôvodu toho, že je to na prospech zmluvnej strany, ktorá nie je podnikateľom, ale dôsledok toho, že pokiaľ má podľa uvedeného ustanovenia zmluvná strana, ktorá nie je podnikateľom znášať zodpovednosť za porušenie povinnosti zo zmluvy o úvere podľa Občianskeho zákonníka, musí aj veriteľ takéhoto subjektu uplatniť svoje práva z takejto zmluvy taktiež podľa Občianskeho zákonníka a to konkrétne aj vo vzťahu k zaplateniu celého zostatku úveru a jeho príslušenstva najneskôr, pokiaľ sa chce vyhnúť premlčaniu práva vo všeobecnej premlčacej lehote podľa § 101 zákona č. 40/1964 Sb. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/122/2013, zo dňa 10.04.2014. Vo vzťahu ku skutočnosti, že s touto argumentáciou sa Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadnym spôsobom nevysporiadal poukázal žalovaný na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 46/2013, ktorý jasne vyjadril požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia, z akého dôvodu došlo k zrušeniu určitého rozhodnutia a vysporiadanie sa so všetkými zásadnými argumentmi, pričom dané je súčasťou základného práva účastníka konania na súdnu ochranu i jeho právom na spravodlivé súdne konanie. Žalobca podával opakovane podnet na podanie mimoriadneho dovolania v prípadoch posudzovania premlčania podľa Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka, pričom v rámci uzneseniach Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6MCdo/1/2015, 5MCdo/13/2014, 8MCdo/15/2014, 3MCdo/15/2014, 6MCdo/5/2013 boli dané podania v podstate z rovnakých dôvodov odmietnuté s poukazom na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky. Iba v tomto jedinom prípade bolo žalobcovi prostredníctvom podaného mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky vyhovené. Zároveň žalovaný poukázal na to, že samotné zakotvenie rozhodného práva do všeobecných obchodných podmienok obstať nemôže. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3512/11, v zmysle ktorého obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách na rozdiel od obchodných zmlúv slúžia predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať ustanovenia technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložite formulovanej a malým písmom napísanej forme skryl dodávateľ ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosť spotrebiteľa najskôr uniknú. Pokiaľ tak aj napriek tomu dodávateľ urobí, nepočína si v právnom vzťahu poctivo a takémuto ustanoveniu nie je možné priznať právnu ochranu. Voľba rozhodného práva je pritom dôležitým dojednaním, ktoré má výrazné následky pre spotrebiteľa, ktorému súd je povinný poskytnúť ochranu ex offo. Uvedenie takéhoto dôležitého dojednania o voľbe práva do všeobecných obchodných podmienok má za následok neplatnosť dojednania rozhodného práva Českej republiky. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/300/2014 zo dňa 23. 03.2016. Ani uvedenou námietkou zo strany žalovaný sa súd prvej inštancie nezaoberal. Aj v prípade, ak by aj napriek uvedenému, došlo k platnej voľbe práva, poukázal žalovaný na § 9 ods. 3, resp. § 10 ods. 4 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, z ktorého vyplýva, že ak si účastníci spotrebiteľskej zmluvy zvolili právo, ktoré poskytuje spotrebiteľovi menšiu ochranu jeho práv ako slovenský právny poriadok, ich vzťahy sa spravujú slovenským právnym poriadkom, resp. že záväzkové vzťahy súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou sa spravujú slovenským právnym poriadkom, ibaže právo, ktoré by bolo inak rozhodné, poskytuje spotrebiteľovi lepšiu ochranu jeho práv. Bolo preto potrebné, aby súd prvej inštancie vyhodnotil aj uvedené námietky a ak Najvyšší súd Slovenskej republiky uzavrel, že právny poriadok Českej republiky poskytuje spotrebiteľovi menšiu ochranu jeho práv, keďže podľa tohto je okrem iného premlčacia doba 4-ročná bolo nevyhnutné nárok žalobcu vyhodnotiť podľa právnej úpravy výhodnejšej pre spotrebiteľa, teda v konkrétnom prípade podľa

slovenského právneho poriadku, pretože premlčanie v spotrebiteľských veciach je podľa Občianskeho zákonníka judikované v rámci ustálenej súdnej praxe napr. uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS/402/2013. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neobsahuje argumentáciu, resp. spôsob, ako sa súd prvej inštancie s argumentáciou nemožnosti aplikácie Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné vzťahy (Rím I.) vysporiadal. Žalovaný má za to, že len samotný mechanický poukaz na viazanosť právnym názorom vysloveným Najvyšším súdom Slovenskej republiky nemôže v danom prípade bez ďalšieho obstáť a to aj z dôvodu toho, že Najvyšší súd Slovenskej republiky aplikoval nariadenie Rím I., pričom ako to z vyššie uvedeného vyplýva toto nariadenie sa na daný právny vzťah aplikovať nemôže. Navyše v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal žalovaný na ďalšie skutočnosti, ktorými sa Najvyšší súd Slovenskej republiky vôbec nezaoberal, a teda ich ani pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy, keďže tento sa v rámci posúdenia rozhodného práva zaoberal výkladom § 262 ods. 4 zákona č. 513/1991 Sb. ani s uvedeným sa pritom súd prvej inštancie nevysporiadal. Rovnako z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žiadnym spôsobom nevyplýva, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s námietkami vo vzťahu k výpočtu úroku z omeškania, pričom úrok z omeškania je vypočítaný nielen z istiny ale aj zo zmluvného úroku ako aj poplatkov, pričom v tejto súvislosti bolo poukázané na § 502 zákona č. 513/1991 Sb. ako aj na zákaz tzv. anatocizmu, neprijateľnosti, príp. neurčitosti poplatkov, ako aj ich následná neplatnosť v zmysle § 56 ods. 1 zákona č. 40/1964 Sb. v spojení s § 55 ods. 2 zákona č. 40/1964 Sb., prípadne podľa § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Sb. Z uvedeného je teda zrejmé, že súd prvej inštancie neuviedol ako posúdil právne argumenty prezentované zo strany žalovaného. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na článok 46ods.1 a článok 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky, článok 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 383/06, II. ÚS 85/06, IV. 115/03, III. ÚS 11903 a III. 209/04. Rovnako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.07.2010 sp.zn. 2Mcd0/7/2009, i na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudského práva. Zároveň žalovaný poukázal aj na niektoré procesné pochybenia zo strany súdu prvej inštancie. Tento žiadnym spôsobom neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci podľa § 181 ods.2 C.s.p. Zároveň, že došlo k pochybeniu súdu prvej inštancie, keď postupoval tak, že návrh na doplnenie dokazovania prezentovaný na súdnom pojednávaní dňa 28.06.2017 zamietol a zároveň žiadnym spôsobom neodôvodnil z akého dôvodu žalovaným navrhnuté dôkazy nevykonali, pričom toto dokazovanie považuje žalovaný za dôležité. Žalovaný má za to, že bolo povinnosťou súdu prvej inštancie odôvodniť prečo zamietol vykonať navrhnuté dôkazy o tom, či došlo k riadnemu posúdeniu bonity klienta, resp. či právny predchodca žalobcu pri uzatváraní úverovej zmluvy postupoval s náležitou odbornou starostlivosťou a so zaužívanou praxou a zvyklosťami pri poskytovaní úverov. V opačnom prípade by teda došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi čoho dôsledkom by bola absolútna neplatnosť tejto zmluvy podľa § 39 zákona č. 40/1964 Sb. Ani v rámci právneho poriadku Českej republiky nemôže banka postupovať živé úvery na nebankový subjekt a to predovšetkým z toho dôvodu, že zmluvou o postúpení pohľadávky možno prevádzať vždy len jednotlivé pohľadávky, teda predmetom postúpenia nemôže byť celý záväzkový vzťah, t.j. postupník nevstupuje do právneho postavenia postupcu v celom rozsahu ako právny nástupca postupcu. Predmetom postúpenia síce môže byť aj nesplátná pohľadávka, avšak v prípade, ak by mal postupník právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti, tým by vstúpil do práv postupcu ako veriteľa zo zmluvy, ktoré však zmluvou o postúpení previesť nemožno. Žalobca ako nebankový subjekt však takéto právo nemá a z vykonaného dokazovania nevyplývalo, aby zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti. V súvislosti so skutočnosťou, že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané platné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, nemôže žalovaný nepoukázať na fakt, že aj napriek tomu, že uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia rozhodnutia uvádza v bode 54 a 55, nepostupoval pri výpočte úroku z omeškania správne. Nemožno hovoriť o správnom výpočte úroku z omeškania, ak tento nie je vypočítaný od splatnosti istiny každej jednotlivéj splátky osobitne, ale z celého dlhu od 25.11.2009. Preto navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie alebo rozsudok zmenil, žalobu v napadnutom rozsahu zrušil a priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

15. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Poukázal na znenie ust. § 243b ods. 1 O.s.p., z ktorého vyplýva, že ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd ktorého rozhodnutie bolo zrušené koná naďalej vo veci, pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania. Žalobca dal do pozornosti súdu, že vo veci rozhodoval dňa 27.08.2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn. 2MCdo/16/2014 tak, že zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.04.2014 v spojení s

Rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa z 09.05.2013 č. k. 1C/58/2012-153 a vec vrátil Okresnému súdu Stará Ľubovňa na ďalšie konanie. Dovolací súd dospel k záveru, že na predmetný vzťah zo spotrebiteľského úveru je potrebné aplikovať úpravu premlčania, nachádzajúcu sa v Obchodnom zákonníku, teda 4-ročnú premlčaciu dobu podľa ust. § 397 Obchodného zákonníka. Žalobca sa plne stotožňuje s napadnutým rozsudkom a navrhuje, aby ho odvolací súd potvrdil ako vecne správny.

16. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu sa vyjadril žalovaný. Považoval za nutné uviesť, že argumentácia žalovaného pred súdom prvej inštancie a následne vyjadrená v rámci odvolania nesmerovala výlučne k výkladu ust. § 262 ods. 4 zákona č. 513/1991 Sb. tak ako ho vyložil Najvyšší súd SR, ale predovšetkým ku skutočnosti, že Najvyšší súd SR vychádzal z predpokladu aplikácie Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné vzťahy (Rím I.) na uvedený právny vzťah. Je však podľa názoru žalovaného bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že na daný vzťah toto nariadenie aplikovať nemožno, lebo sa vzťahuje na zmluvy uzavreté po 17.12.2009. Navyše žalovaný poukázal aj na ďalšie skutočnosti, ktorými sa Najvyšší súd SR nezaoberal a to zakotvenie rozhodného práva do všeobecných podmienok, § 9 ods. 3, resp. 10 ods. 4 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve procesnom a súkromnom, výpočet úrokov z omeškania, aj zo zmluvného úroku, ako aj z poplatkov, neprijateľnosti, prípadne neurčitosti poplatkov, postupovaní živých úverov na nebankový subjekt, nesprávne uvedenie úroku z omeškania odo dňa 25.11.2009. Keďže tieto pri svojom rozhodnutí Najvyšší súd SR neposudzoval a nevysporiadal sa s nimi, má žalovaný za to, že v rozsahu uvedených skutočností nie sú súdy nižšieho stupňa týmto právnym názorom viazané. Na základe konštatovaného sa preto žalovaný domnieva, že len samotný odkaz na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo/16/2014 zo dňa 27.08.2015 nesvedčí o správnosti napadnutého rozhodnutia a konania bezprostredne mu predchádzajúceho. Preto zotrval na zrušení rozsudku v napadnutej časti, prípadne na jeho zmene.

17. Vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu bolo zaslané na ďalšie vyjadrenie žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Ďalšie vyjadrenie odvolaciemu súdu zaslané nebolo.

18. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku V., ktorým súd prvej inštancie vyslovil, že vedľajší účastník ako osobitný subjekt nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a dovolacieho konania v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. C.s.p. spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 a contrario a zistil, že odvolanie žalovaného v napadnutej časti je dôvodné.

19. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 29.05.2012 sa žalobkyňa voči žalovanému domáhala zaplatenia 188.693,77 Kč s príslušenstvom titulu riadneho nesplatenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere č. 3513122883, ktorú žalovaný uzavrel s právnym predchodcom žalobkyne dňa 22.11.2007. Súd prvej inštancie rozsudkom z 09.05.2013 č.k. 1C/58/2012-153 žalobu žalobkyne zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Žalobkyňu zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania v sume 587,93 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Keďže v súdnej veci ide o konanie s cudzím prvkom, a to s poukazom na sídlo žalobkyne, ktoré je v Českej republike a bydlisko žalovaného, ktoré je na území Slovenskej republiky, riešil otázku právomoci a príslušnosti súdov Slovenskej republiky na konanie v tejto veci a tiež otázku aplikácie právneho poriadku, ktorý má byť použitý na posúdenie nároku žalobkyne. Dospel pritom k záveru, že vo veci má právomoc rozhodnúť a je miestne príslušný. Právne nároky uplatnené žalobkyňou posudzoval podľa príslušných predpisov Českej republiky. Mal za preukázané, že zmluva o úvere uzavretá medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným je zmluvou spotrebiteľskou, pričom rozhodujúcou otázkou v danom prípade bolo posúdenie, či došlo alebo nedošlo k premlčaniu žalobcom uplatnenej pohľadávky. Poukázal na ustanovenie § 262 ods. 4 Obchodného zákonníka a konštatoval, že v zmysle tohto ustanovenia nemožno prijať iný výklad ako ten, že veriteľ musí nároky spojené s porušením povinnosti zo zmluvy uplatniť voči spotrebiteľovi, pokiaľ má byť v konaní úspešný, v lehotách podľa občianskeho zákonníka, v danom prípade najneskôr vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z uvedeného ustanovenia zároveň samotná zmluvná strana, ktorá nie je podnikateľom nepochybne dôvodne očakáva, že pokiaľ má znášať zodpovednosť za porušenie povinnosti zo vzťahov v zmysle § 261 zákona č. 513/1991 Sb. podľa Občianskeho zákonníka, budú príslušné nároky voči nej uplatňované súdnou cestou taktiež najneskôr v lehotách podľa Občianskeho zákonníka. Z uvedených dôvodov, keďže mal za to, že žalovaná pohľadávka je premlčaná a vznesenie námietky premlčania považoval za dôvodné, žalobu žalobkyne v celom rozsahu

zamietol, pričom sa už z dôvodu, pre ktorý bola žaloba zamietnutá, osobitne nezaoberal otázkami započítavania úhrad žalovaného prednostne najmä na úroky z omeškania a poplatky za upomienky a podobne. Odvolací súd na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 10. apríla 2014 sp.zn. 5Co/122/2013 potvrdil rozsudok. Vyslovil, že vo vzťahu žalobkyňa a žalovaný účastníci nemajú právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalobkyňu zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného trovy odvolacieho konania v sume 294,18 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení uviedol, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným je síce absolútnym obchodom a je pravdou, že na predmetný úver dopadajú ustanovenia Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy, súdená vec sa však týka spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou a ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda ide o typicky občianskoprávny vzťah. V súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo. Základ vnútroštátnej právnej úpravy ochrany spotrebiteľa v Českej republike predstavuje ust. § 52 a nasledujúce českého Občianskeho zákonníka. Navyiac z aplikovaného ustanovenia § 262 ods. 4 zák. č. 513/1991 Sb. - Obchodného zákonníka jednoznačne vyplýva, že zmluvná strana, ktorá nie je podnikateľom, znáša zodpovednosť za porušenie povinností z týchto vzťahov podľa občianskeho zákonníka a na jej spoločné záväzky sa použijú ustanovenia občianskeho zákonníka, čo zodpovedá aj riešeniu otázky premlčania, teda ust. § 101 zák. č. 40/1964 Sb. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uzavrel, že súd prvej inštancie správne postupoval, pokiaľ vzhľadom na vznesenú námietku premlčania (vedľajším účastníkom aj žalovaným) žalobu pre premlčanie v trojročnej premlčacej dobe zamietol.

20. Na dovolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn. 2MCdo/16/2014 zo dňa 27.08.2015, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 26.10.2015 zrušil rozsudok Krajského súdu v Prešove z 10.04.2014 sp.zn. 5Co/122/2013 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa z 09.05.2013 č.k. 1C/58/2012-153 a vec vrátil Okresnému súdu Stará Ľubovňa na ďalšie konanie.

21. Dovolací súd konštatoval, že z obsahu spisu zistil, že žalobkyňa si uplatnila proti žalovanému nárok na zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom z titulu riadneho nesplatenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere, ktorú žalovaný uzavrel s právnym predchodcom žalobkyne. Predpokladom úspechu v konaní však nesporne je skutočnosť, aby bol nárok uplatnený v zákonom stanovenej lehote, za predpokladu vznesenej námietky premlčania. Sporná zostala otázka, či sa premlčanie spotrebiteľského úveru riadi právnou úpravou obsiahnutou v Obchodnom alebo v Občianskom zákonníku. Dovolací súd dospel k záveru, že na predmetný vzťah zo spotrebiteľného úveru je potrebné aplikovať úpravu premlčania nachádzajúcu sa v Obchodnom zákonníku, teda štvorročnú premlčaciu dobu podľa ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka. Záver dovolacieho súdu je v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Českej republiky v rozsudku z 24. júla 2012, sp.zn. 32Cdo/3337/2010 a rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 31.10.2012 sp.zn. 23Cdo/1750/2010, pričom citoval, že ak by úmyslom zákonodarcu bolo uprednostniť aplikáciu všetkých pre nepodnikateľov „výhodnejších“ úprav iste by nepoužil formuláciu príkladným výpočtom s výslovným odkazom na úpravu spotrebiteľských zmlúv, adhézných zmlúv a nekalých podmienok, ale všeobecnú formuláciu.

22. Súd prvej inštancie v bode 23.odôvodnenia rozsudku poukazuje na kapitolu II. článok 3 bodu 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 s tým, že zmluva sa spravuje právnym poriadkom, ktorý si zvolia zmluvné strany. Voľba musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Zmluvné strany si môžu zvoliť právny poriadok, ktorým sa bude spravovať celá zmluva alebo jej časť. Uvedené nariadenie sa skutočne vzťahuje na zmluvy uzavreté po 17.12.2009, teda nemožno ho aplikovať na zmluvu, ktorá bola uzavretá dňa 22.11.2007 ako sa mylne domnieva súd prvej inštancie. Možno prisvedčiť odvolateľovi, že Najvyšší súd v rámci posúdenia rozhodného práva sa zaoberal výkladom ust. § 262 ods.4 zákona č. 513/1991 Sb., pričom konštatoval, že premlčacia lehota v danom prípade je 4-ročná. Iné právne závery z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR nevyplývajú.

23. Žalovaný namietal v priebehu konania konkrétne aj na pojednávaní dňa 25.04.2017, že samotná výzva zo dňa 09.07.2008 sama o sebe žiadnym spôsobom nedokazuje, že by bola spôsobilá dostať sa do objektívnej sféry žalovaného a z uvedeného dôvodu, keďže žalobca nepredložil žiaden dôkaz o tom, že by výzva bola z jeho strany aspoň odoslaná, nie je možné vystavenie tohto dôkazu považovať za predčasné ukončenie zmluvy. Súd prvej inštancie túto námietku akceptoval a v bode 54. uviedol,

že nesplnenie zákonom stanovenej notifikačnej povinnosti má za následok, že k jednostrannému odstúpeniu od zmluvy nedošlo, a teda žalobca, ako dodávateľ, nemôže uplatňovať právo na zaplatenie celého dlhu vo forme vyhlásenia jeho predčasnej splatnosti. Zároveň v bode 55. uvádza, že pretože k splatnosti celého dlhu nedošlo, zaoberal sa otázkou premlčania jednotlivých neuhradených splatných splátok vo všeobecnej premlčacej dobe štyri roky. Vzhľadom na skutočnosť, že žaloba bola súdu doručená dňa 29. 05. 2012 posudzoval v čase najneskôr do 29. 05. 2008 či je žalovaný v omeškaní s plnením dovtedy splatných splátok. Na to, aby súd mohol žalobu v časti premlčaných splatných splátok zamietnuť, je potrebné, aby neboli dlžníkom uhradené, a to či už riadne a včas alebo po lehote splatnosti. Až v takom prípade by žalovaný nemal povinnosť premlčané neuhradené splatné splátky žalobcovi uhradiť a súd by musel žalobu v tejto časti zamietnuť. Súd prvej inštancie konštatoval, že k 29. 05. 2008 nedošlo k premlčaniu žiadnej zo splatných splátok, pretože všetky splatné splátky do tohto dátumu dlžník uhradil. V bode 56. súd prvej inštancie uviedol, že mal v konaní preukázané, že žalovaný si svoj záväzok voči predchodcovi resp. jeho právnomu nástupcovi ako žalobcovi, vyplývajúci mu z platne uzatvorenej zmluvy o úvere riadne a včas nesplnil, pričom zároveň nedošlo k splneniu uplynutia premlčanej doby v rámci jednotlivých neuhradených splatných splátok. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Ešte predtým v bode 52. sa zaoberal aktívnou legitimáciou žalobcu a konštatoval, že žalobca je aktívne legitimovaným na podanie žaloby proti žalovanému, lebo na spor je potrebné aplikovať právne predpisy Českej republiky, ktoré v zákone č. 21/1992 Sb. o bankách v znení neskorších právnych predpisov takúto podmienku pre platnosť postúpenia úveru neupravujú.

24. Pre účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom poskytnutie peňažných prostriedkov alebo odložená platba, napríklad vo forme úveru, pôžičky alebo kúpy prenajatej veci, za ktoré je spotrebiteľ povinný platiť (§ 2 písm. a) veta prvá, b), c) zákona č. 321/2001 Sb. (o niektorých podmienkach dojednávania spotrebiteľského úveru a o zmene zákona č. 64/1986 Sb.).

25. Pre účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá pri uzavieraní a plnení zmluvy nejedná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a v ktorej prospech je spotrebiteľský úver dojednávaný (§ 2 písm. b) zákona č. 321/2001 Sb.).

26. Pre účely tohto zákona sa rozumie veriteľom fyzická alebo právnická osoba poskytujúca spotrebiteľský úver v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo združenie takýchto osôb (§ 2 písm. c) zákona č. 321/2001 Sb.).

27. Touto časťou zákona sa riadia bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere (§ 497) [§ 261 ods. 3 písm. d) zákona č. 513/1991 Sb. Obchodní zákoník].

28. Vo vzťahoch podľa § 261 alebo podriadených Obchodnému zákoníku dohodou podľa odseku 1 sa použijú, ak nevyplýva z tohto zákona alebo zo zvláštnych právnych predpisov niečo iné, ustanovenia tejto časti na obe strany; ustanovenia Občianskeho zákoníka alebo zvláštnych právnych predpisov o spotrebiteľských zmluvách, adhézných zmluvách, zneužívajúcich klauzulách a iné ustanovenia smerujúce k ochrane spotrebiteľa je však treba použiť vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá nie je podnikateľom. Zmluvná strana, ktorá nie je podnikateľom, znáša zodpovednosť za porušenie povinností z týchto vzťahov podľa Občianskeho zákoníka a na jej spoločné záväzky sa použijú ustanovenia Občianskeho zákoníka (§ 262 ods. 4 zákona č. 513/1991 Sb. Obchodní zákoník).

29. Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky (§ 497 zákona č. 513/1991 Sb. Obchodní zákoník).

30. Záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Pokiaľ lehota pre vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov je dlhšia ako rok, sú úroky splatné koncom každého kalendárneho roka. V dobe, kedy má byť vrátený zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné i úroky, ktoré sa ho týkajú (§ 503 ods. 1 zákona č. 513/1991 Sb. Obchodní zákoník).

31. Dlžník je povinný vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dohodnutej lehote, inak do jedného mesiaca odo dňa, kedy bol o ich vrátenie veriteľom požiadaný (§ 504 zákona č. 513/1991 Sb. Obchodní zákoník).

32. Spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy kúpne, zmluvy o dielo, prípadne iné zmluvy, pokiaľ zmluvnými stranami sú na jednej strane spotrebiteľ a na druhej strane dodávateľ (§ 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Sb. Občiansky zákoník).

33. Dodávateľom je osoba, ktorá pri uzavieraní a plnení zmluvy jedná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 2 zákona č. 40/1964 Sb. Občiansky zákoník).

34. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorá pri uzavieraní a plnení zmluvy nejedná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo v rámci samostatného výkonu svojho povolania (§ 52 ods. 3 zákona č. 40/1964 Sb. Občiansky zákoník).

35. Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené (§ 565 ods. 1 zákona č. 40/1964 Sb. Občiansky zákoník).

36. Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich splatnosti. Ak sa stane pre nesplnenie niektorej zo splátok splatným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa splatnosti nesplnenej splátky (§ 103 zákona č. 40/1964 Sb. (Občiansky zákoník).

37. Zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá na plynutie premlčacej doby vplyv (§ 111 zákona č. 40/1964 Sb. Občiansky zákoník, ďalej OZ).

38. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

39. Zo spisu nepochybne vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzavreli dňa 22.11.2007 spotrebiteľskú zmluvu.

40. Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je zmluvou typovou a žalovaný pri uzavieraní a plnení zmluvy nejednal v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo v rámci samostatného výkonu povolania.

41. Niet pochybností o tom, že pôvodný veriteľ (Česká spořitelna, a.s.) je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti. Postúpením pohľadávky sa povaha predmetnej právnej veci ako spotrebiteľskej nezmenila.

42. Niet žiadneho dôvodu, aby na predmetnú právnu vec spotrebiteľskej povahy nemala dopadať právna ochrana vyplývajúca z ust. § 52 a nasl. OZ. Zmluva medzi predchodcom žalobcu a žalovaným je spotrebiteľskou zmluvou vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy za typický občianskoprávny vzťah.

43. Zmluva uzavretá medzi predchodcom žalobcu a žalovaným je síce absolútnym obchodom a je pravdou, že na predmetný úver dopadajú ustanovenia Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy. Predmetná vec je však o spotrebiteľskej zmluve, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou a ustanoveniami OZ. Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda ide o typický občianskoprávny vzťah.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd prvej inštancie preskúmať zmluvu v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ účinného v čase uzavretia zmluvy, teda 22.11.2007, pokiaľ chcel žalobe vyhovieť, pretože v predchádzajúcom konaní do zrušenia veci dovoľacím súdom sa ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd nezaoberal ďalšími otázkami, ktoré vyvstali z výsledkov vykonaného dokazovania a to započítaním úhrad žalovaného prednostne najmä na úroky z omeškania a poplatky, na poplatky z upomienok, poplatky za uzavretie zmluvy a ďalšie namietané skutočnosti. Úlohou súdu prvej inštancie bolo zároveň sa zaoberať aktívnou legitímáciou žalobcu a riadne odôvodniť prečo mal za to, že žalobca je aktívne

legitimovaný. Samotný odkaz na zákon č. 21/1992 Sb. nestačí. Platnosť postúpenia pohľadávky je potrebné posúdiť v súlade s ustanoveniami právneho poriadku platného v čase uzavretia zmluvy dňa 22.11.2007 v Českej republike. Teda súd prvej inštancie sa mal zaoberať tým, či zmluva neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, teda či niektoré zmluvné podmienky nespôsobuje výrazný nepomer v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa, čo je základným znakom neprijateľnosti zmluvnej podmienky v zmysle ust. § 53 ods.1 OZ. Uvedené mal vykonať ex offo. Zároveň sa konkrétne zaoberať aj žalovaným namietanými skutočnosťami. Znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa totiž nielen podmienka, ktorá je neprimeraná, ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. Za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Ide o tzv. teóriu skutočného plnenia. Už viackrát odvolací súd judikoval, že dojednanie o administratívnom poplatku je vádnym ustanovením, ktoré vôbec nerešpektuje o aké konkrétne administratívne činnosti ide, pričom neúmerne vysoký poplatok bez bližšej špecifikácie jeho výšky a účelnosti môže byť v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 3 Občianskeho zákonníka a to tak platného na Slovensku, ako aj v Českej republike. Samotná skutočnosť, že právna úprava explicitne nelimituje výšku poplatku neznamena, že právny predchodca žalobcu bol oprávnený požadovať jeho zaplatenie v ľubovoľnej výške. Dojednanie o poplatku podlieha prieskumu vo svetle princípu dobrých mravov civilnoprávnej úžery a v neposlednom rade prieskumu v zmysle ust. § 53 OZ. Úlohou súdu prvej inštancie bolo zistiť, či poplatok je náležite špecifikovaný a či zodpovedá nákladom na vypracovanie a uzavretie zmluvy spolu so všetkou administratívou s tým spojenou. Ani OZ, ktorý platil v Českej republike v čase uzavretia zmluvy dňa 22.11.2007 neobsahoval demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. Súdu preto nebránila žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednania v štandardnej formulárovej zmluve, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 OZ.

45. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie nezistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav a zo zistených skutočností nevyvodil ani správny právny záver. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že k 29.05.2008 nedošlo k premlčaniu žiadnej zo splatných splátok a že žalovaný uhradil svoj dlh pred postúpením pohľadávky v sume 33.096,- Eur a v čase po postúpení pohľadávky v sume 38.170,23 Eur nezodpovedá zistenému skutkovému stavu. Celá poskytnutá suma úveru 200.000,- Kč totiž po prepočte na súčasný kurz predstavuje 7.763,07 Eur. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že došlo k chybe v písaní (Kč a Eur).

46. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu a jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej sa nevyžaduje, aby na každý argument strany aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. Odvolací súd konštatuje, že odvolacia námietka žalovaného, že z rozhodnutia žiadnym spôsobom nevyplýva ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s námietkami vo vzťahu k výpočtu úroku z omeškania, lebo úrok z omeškania je vypočítaný nielen z istiny, ale aj zo zmluvného úroku a poplatkov, pričom žalovaný poukázal na ust. § 502 zákona č. 513/1991 Sb., ako aj na zákaz tzv. anatocizmu, neprijateľnosti, prípadne neurčitosti poplatkov, ako aj ich následne neplatnosti v zmysle § 56 ods.1, § 55 ods.2 a § 37 ods.1 zákona č. 40/1964 Sb. je v plnom rozsahu dôvodná. Z dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva ako sa s touto námietkou vypořiadal. I odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. 209/04, II. 193/06, III. ÚS 198/07 a II. ÚS 410/06. V tejto časti je skutočne rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné a žalovanému bola odňatá možnosť konať pred súdom.

47. Nedôvodná je však námietka žalovaného vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, že neuviedol svoje predbežné právne posúdenie veci aj keď mu túto povinnosť jasne ukladá § 181 ods. 2 C.s.p. K tomu odvolací súd uvádza, že doručením rozhodnutia bola táto povinnosť súdu prvej inštancie zhojená. Preto neuvedením právneho názoru v zmysle ust. § 181 ods.2 C.s.p. nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

48. Odvolací súd ďalej poukazuje na ďalšiu odvolaciu námietku žalovaného, ktorý namietal povinnosť súdu prvej inštancie odôvodniť prečo zamietol vykonať navrhnuté dôkazy žalovaným a to či došlo k riadnemu posúdeniu bonity klienta, teda jeho príjmov a výdavkov, ako aj jeho rodinných a sociálnych

pomerov, resp. či právny predchodca žalobcu pri uzatváraní úverovej zmluvy postupoval s náležitou odbornou starostlivosťou a so zaužívanou praxou a zvyklosťami pri poskytnutí úverov. Možno prisvedčiť žalovanému, že v opačnom prípade by došlo zo strany právneho predchodcu žalobcu ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi, čoho dôsledkom by bola absolútna neplatnosť zmluvy podľa ust. § 39 zákona č. 40/1964 Sb. Preto naozaj vykonanie dôkazu tak, ako to žalovaný vo svojom odvolaní namietal bolo pre posúdenie nároku, prípadne otázku premlčania tohto nároku dôležité. Súd prvej inštancie však nevykonanie dôkazu nijako neodôvodnil a tým odňal žalovanému právo na spravodlivý proces.

49. Odvolací súd považuje za dôvodnú i odvolaciu námietku žalovaného čo do výpočtu úroku z omeškania i vzhľadom na skutočnosť, že posledná splátka bola splatná až 11.11.2013.

50. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že bude potrebné, aby súd prvej inštancie opätovne vec prejednal a rozhodol v kontexte vyššie uvedeného s tým, že je povinný zohľadniť skutočnosti, na ktoré vyššie poukázal odvolací súd a podrobil prieskumu zmluvný vzťah právneho predchodcu žalobcu a žalovaného v súlade s českým právnym poriadkom i judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

51. Preto odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku V., ktorým súd prvej inštancie vyslovil, že vedľajší účastník ako osobitný subjekt nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného a dovolacieho konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v súlade s ust. § 389 ods. 1 C.s.p.

52. Súd prvej inštancie rozhodne v novom rozhodnutí i o trovách tohto odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 3 C.s.p.

53. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.